

K Ü L Ö N F É L É K

SZEMÉLYI HÍREK.

A magyar királyi földművelésügyi miniszter előterjesztésére az állami erdőmérnökök összesített személyzeti létszámában Fröhlich Brunó miniszteri tanácsosi címmel és jelleggel felruházott főerdőtanácsost, miniszteri tanácsossá, Mayer Aurél és Molcsány Gábor főerdőtanácsosi címmel és jelleggel felruházott erdőtanácsosokat, továbbá Kacsó András, Toperczer Árpád, dr. Sziogyártó József, Asbóth István, Králl János és dr. Zavitsa József erdőtanácsosokat főerdőtanácsosokká a VI. fizetési osztályba kinevezem.

Kelt Budapesten, 1933. évi június hó 29. napján.

Horthy s. k.

Dr. Kállay Miklós s. k.

*

Földváry László m. kir. s. erdőmérnököt, aki, mint már közöltük, a József Műegyetemen közgazdaságtudományi doktori szigorlatot tett, ez évi június hó 22-én doktorrá avatták.

A magunk részéről őszinte örömmel gratulálunk fiatal kollégánk kiváló sikeréhez.

*

A székesfővárosnál f. évi június hó 28-án történt kinevezések alkalmával Csizmazia László erdőtanácsos erdőfőtanácsossá, Komáromi László erdőfőmérnök erdőtanácsossá és Kopátsy Imre okl. erdőmérnök erdőfőmérnökévé lépett elő.

*

A m. kir. földművelésügyi miniszter a soproni m. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskola személyzeti létszámában Rikly István ideiglenes minőségű tanársegédet ugyanabban a minőségben a IX. fizetési osztályba kinevezte.

*

A m. kir. földművelésügyi miniszter Győry Jenő és Kálmán Béla erdőtanácsosi címmel és jelleggel felruházott m. kir. főerdőmérnököket, továbbá Cserneczky Károly, Földes Tibor, Schmotzer Gyula, Zsombory Ignác és dr. Ajtai Sándor m. kir. főerdőmérnököket a VII. fizetési osztályba m. kir. erdőtanácsosokká kinevezte.

*

A m. kir. földművelésügyi miniszter a m. kir. erdőmérnökök személyzeti létszámába Tóth Bódog uradalmi erdőmérnököt m. kir. erdőmérnökévé és Szigethy Béla uradalmi segéderdőmérnököt m. kir. segéderdőmérnökévé kinevezte.

Vidovics József dugványvágógépe. Vidovics József m. kir. erdőőr a mult évben igen elmés elgondolással, a gyakorlatban nagyszerűen beváló, egyszerű és olcsón dolgozó dugványvágógépet szerkesztett, melyet nagyobb tömegű fűz-, nyár-, szőlővessző- stb. dugvány készítésénél lehet igen előnyösen alkalmazni. (Szabadalmazása folyamatban.)

Gépét az Erdészeti Főosztálynak is bemutatta, ahol az általános tetszésre talált. A kótpusztai csemetekertben, mely a békéscsabai m. kir. Erdőhivatal kezelése alatt áll, az elmúlt idényben fűz- és nyárfadugványok készítésénél kipróbálták a gépet. Egy

férfi és 5 női munkás alkalmazása mellett napi 100.000 dugványt lehetett vele vágni, megolvasni és (ezt is a gép végzi egy fogaskerék segítségével, mely minden vágás után ugrik egyet s teljes körülfordulás után cseng) kötegelni. Így ezer darab dugvány elkészítése 8 fillérbe került, szakmány mellett.

A gép működése a következőleg megy végbe:

1. A mellékelt ábrán az I—VI. számú munkás a már oldalhajtásoktól megtisztított dugványnak való vesszőt lehetőleg vastagság és hosszúság szerint válogatja, úgyhogy a vessző vastagabb vége a kés felé legyen. Jó, ha előre válogatunk hosszúság és vastagság szerint jó csomó vesszőt.

2. II. és III. számú munkás aszerint, hogy milyen vastag a dugványnak való vessző, 4—20 darabjával, vastagabb végeit elő-

ször az asztallaphoz ütve, hogy végei egy vonalba kerüljenek, a csomókat átadja a IV. számú munkásnak.

3. IV. számú munkás a késbe, azaz a nyitott kés alá magafelől alátolja a vesszőcsomót, jobban mondva kissé alácsapja, úgyhogy a csomó vastagabb vége az „a”-jelű csatorna merőleges falát érje. Ezen merőleges fal a késtől 30—40—50 cm távolságra van beállítva, aszerint, hogy milyen hosszú dugványt akarunk vágni.

4. V. számú munkás a kés karját lenyomja, azáltal a fogaskerék is ugrik egyet és 50 vágás után csenget egyet, mikor is egy vesszőt tesz félre, mely vesszők számából megállapítható a levágtott dugványmennyiség.

5. VI. számú munkás a csatorna alá helyezett kosarat, amint a csengő cseng, elveszi és félreönti.

6. I. számú munkás a félreöntött vesszőket (kész dugványt) bekötözi.

7. I. és VI. számú munkásoknak még az 1. pontban foglaltakat is el kell végezni.

Amellett, hogy a gép olcsón dolgozik, s üzemzavar nem fordul vele elő (élesíteni kell a kést és olajozni a csuklókat), tökéletesen jó munkát végez, minek alapján az idő- és költségmegtakarítás szempontjából mindenkinek bátran ajánlható.

Érdeklődni lehet Vidovics József m. kir. erdőőrnél, Kótpusztá, Bihar vm., ahol a gép is megrendelhető.

Az osztrák erdők statisztikai adatai. Ausztria összes területének (kerekén 8,386.000 hektár) mintegy 38%-át (kerekén 2,950.000 hektár) erdő borítja. Az erdőt 239.691 erdőgazdasági üzem kezeli. 226.127 üzem 20 hektáron, 11.389 üzem 100 hektáron aluli erdőbirtokot kezel, míg a többi 2175 üzem 100 hektáron feletti erdőbirtokokon gazdálkodik. Ausztria erdőterületének 88%-a haszonerdő, 11%-a véderdő és 1%-a tilos erdő. Az erdők birtokviszonyai a következőképpen tagozódnak: Az erdők 13%-a alapítványi birtok, 1%-a állami erdő, 10%-a községi erdő, 4%-a társasági erdőbirtok, 4%-a egyházi és 68% magánbirtok. (A Wiener Allgemeine Forst- und Jagd-Zeitung ezévi 22. számából.)

Erdő a Keleti-tenger fenekén. A tengerpartok történelme nagyon sok oly városról, községről és gazdaságról tud, amelyeket a vihar és a tenger szökőárja hirtelen elpusztított és örökre a tengerbe süllyesztett. Ma már mindannyiunk előtt ismeretes, hogy a német tengerpart évről-évre süllyed, s a másik oldalon a geológiai fiatalokú Skandinávia folytonosan emelkedik. Ma a

tengerparti birtokokat hatalmas gátak védik, egykor azonban a tenger vize szabadon ellephette a lassan süllyedő partokat. Ilyen helyeken a víz azután lassanként mind magasabbra emelkedett és falvakat, mezőket, erdőket víz alá temetett. Ugyanez történhetett azzal az erdővel is, amelyet néhány héttel ezelőtt halászok a Keleti-tengerben felfedeztek. Rügen-sziget és Schonen déli svéd tengerpart között mintegy 35—45 méter mélységben akadtak rá a még mindig egyenesen álló erdőre. Miután ennek az erdőnek a Keleti-tenger fenekén történt felfedezése a föld történelme szempontjából nagyon is érdekes, az erdőt minden oldalról beható vizsgálat alá kívánják venni. Mindenekelőtt azt szeretnék megtudni, hogy milyen fanemekből áll ez az erdő? (Az *Illustrierte Nützliche Blätter* ezévi 6. számából.)

A brandmajori madárvédelmi mintatelep. A madarak nemcsak díszei a természetnek, hanem táplálkozásuknál fogva a természet fenéséges háztartásának fontos egyensúlyozó tényezői is. Természeti adottságuk következtében a rovarvilág legádázabb ellenségei és ezáltal a gyakorlati erdőgazdának önkéntes, ingyenes munkatársa.

A modern erdőgazdasági kultúra felborította a természet nagyserű háztartásának ősi egyensúlyát és míg a fészkelésre alkalmas odvas fák és bokros csalitok, erdőszegélyek könyörtelen eltávolításával megszüntette a hasznos madaraink létföltételeit, addig elegenden állományyaival a rovarok elszaporodását segítette elő. Az egyre fokozódó rovarkárokkal szemben mindjobban kiemelkedik a madárvilág fontos erdőgazdasági szerepe és felmérhetetlen hasznuk ismeretében önként adódik már most az, hogy az erdővédelmet a madárvédelemmel kapcsoljuk össze és a rovarvilág elleni nehéz harcunkban ne vessük meg ezt a természet által kezünkbe adott hatásos fegyvert.

Hosszú volna a maradak hasznáról rendelkezésünkre álló számtalan megfigyelés csak egy kis százalékát is felsorakoztatni, azért inkább csak példaképpen a legismertebb madarunk feneketlen gyomrúságát és az ezáltal okozott felbecsülhetetlen hasznát mutatom be. Etetési kísérletekkel, megállapítást nyert, hogy az erdeink közismert madara, a cinege, testsúlyának csaknem felével egyenlő rovarmennyiséget fogyaszt el naponta, ami évenként néhány kilogramnyi rovar-tömegnek felel meg. De még inkább kidomborodik a madárvilág erdővédelmi jelentősége akkor, ha arra gondolunk, hogy a rovarok ellen mi rendszerint csak akkor küzdhetünk, ha már elszaporodtak, tehát mikor már késő. A madár ellenben a rovarvilágot a peteállapottól kezdve, fejlődésének egész folyamán át irtja és így annak elszaporodását is idejében meg tudja akadályozni.

Mesterséges madárodvak elhelyezésével, az erdők bokros szegélyeinek fenntartásával, kisebb csalitosok létesítésével és a madárvilág

ellenségeinek állandó és rendszeres pusztításával minden nagyobb áldozat nélkül megteremthetjük a bokor- és odulakó hasznos madaraink létfeltételeit és ezáltal egy olyan ingyenes, segítő munkáshadsereget toborozhatunk magunknak, mellyel csirájába folytathatunk le minden rovarveszedelmet. Mindezekből láthatjuk, hogy a hatásos erdővédelem legolcsóbb és legcélravezetőbb eszköze a hatásos madárvédelem.

A következőkben a brandmajori madárvédelmi mintatelep ismeretével röviden iskolapéldáját adom annak, hogy csemetekerteket hogyan rendezhetünk be madárvédelmi mintatelepnek és a csemeteneveléssel párhuzamosan hogyan gazdagíthatjuk erdeink hasznos madárállományát.

A brandmajori madárvédelmi mintatelep, a kísérleti állomás által 1929. év őszén létesített tanulmányi és kísérleti csemetekertjében Roth Gyula főiskolai tanár elgondása alapján lett tervszerűen megtelepítve. Az alpmunkálatok egész a múlt év őszéig tartottak, amikor a felettes hatóságunk által rendelkezésünkre bocsátott nagyobb mennyiségű díszcserjékkel a még elmaradt remizek megtelepítését is befejezhattük.

A brandmajori csemetekert madárvédelmi berendezését több ok követelte meg. Legfontosabb volt ezek közül az, hogy a csemetekert közvetlen közelében fekvő és rovarvilág ideális melegágyát képező öreg tölgy legelőerdőnek a csemetenevelésre nem éppen veszélytelen szomszédságát közömbösítsük, továbbá, hogy a gyakorlati madárvédelmet minél szélesebb körben propagáljuk és jól bevált eszközeit a főiskola hallgatóságával megismertessük, a madarak rovarpusztító tulajdonságát a csemetenevelésnél felhssználjuk és végül, hogy a hasznos madaraink életét tovább tanulmányozhassuk.

A mintatelep berendezésénél legelső lépésünk a madarak létfeltételeinek biztosítása volt, melyet madárvédelmi csaltosok ültetésével és fészkelőhelyek létesítésével, az erős szelek megkötésével, az állandó és rendszeres téli etetéssel, itatók és fürdők készítésével és végül az általános madárvédelemmel értük el. Fészkelőhelyek létesítésénél figyelemmel kellett lenni a bokorlakó és odulakó madaraink igényére.

Bokorlakó, hasznos madaraink fészkelő helyeit Berlepsch báró jól bevált „madárvédelmi ültetvényei” mintájára telepítettük meg. A csemetekert kerítése mellett, köröskörül 2 m szélességben háromsoros „Berlepsch-sövényt” létesítettünk. Ezeknek a madárvédelmi ültetvényeknek két szélső sora „védő-, takaróbokorzat” és rendeltetése tisztán a középső „törzsbokorzat” teljes takarása, valamint a bokorlakó madarak által megkívánt és bennök a teljes biztonság érzetét keltő földüg érő lombozat nyújtása. Erre a célra jól sarjadzó díszcserjéket, spireát, berberist, forsithiát stb. használhatunk fel, melyek amellet, hogy rendszeres nyesséssel teljes mértékben biztosítják a fent kívánt célt, szép virágzatukkal még a csemetekert díszét is szolgálják. A védőbokrok egymástóli távolsága 50 cm, míg a sortávolság 80 cm.

A madárvédelmi ültetvények középső törzsbokorzatának lehetőleg olyan fafajokat alkalmaztunk, melyek megfelelő nyesséssel a legtöbb fészkelésre alkalmas ágcsomót adnak. Ilyenek a tölgy, gyertyán, fagyal, galagonya, zöldjuhar stb. A fészkelésre alkalmas ágcsomókat pedig úgy alakítottuk ki, hogy a vezérhajtást lehetőleg a gyűrűsen álló rügyek fölött 1 cm-re visszavágtuk, minek hatásaként az alvó-rügyekből sugarasan hajtások törtek elő, melyeket ismételten 5—6 cm-re visszanyestünk, miáltal a fészkek befogadására alkalmas olyan ágcsomókat nyertünk, melyet mesterséges beavatkozás nélkül egy bokor sem tud fejleszteni. Ezeket a fészkelésre alkalmas ágcsomókat

a bokorlakó madaraink nagy előszeretettel keresik fel és rakják közé fészkeiket. Ilyen ültetvények segítségével érte el Berlepsch báró is a seabachi mintatelepén, hogy kilométerekre terjedő bokorültetvényeiben tömegesen fészkelnek a hasznos madarak. A kerítés mellett végig húzó madárvédelmi ültetvényekben 10 m-ként egy-egy gyümölcsfát helyeztünk el. A madárvédelmi sövények megszakításait lucfenyővel szegélyeztük. A rigók, poszáták és a magevő énekesek ugyanis nagyon szívesen keresnek védelmet a nyezett fenyők sűrű lombjai között. Az örökzöld fák és cserjék különösen télen vannak nagy szolgálatára a madárvilágnak, amiért tervbe vettük a madárvédelmi sövény egyes szakaszainak, valamint a csemetekert csendesebb szegleteiben készült remizeknek fenyőféllel való közbetelepítését is.

A csemetekert kerítésének sarokrészeit, valamint a csemetekerthez tartozó gazdasági épületek szögleteit, madárvédelmi csendereseknek képeztük ki. A külső sor itt is takarási célt szolgáló díszcserje, míg a belsők fészkelőcsonkokat adó törzsbokorzat, benne egy-egy gyümölcsfával. A szögletek zugaiba pedig kiásott gyökereket, tuskókat és a csemeték nyeséséből visszamaradt ágrózsát halmoztunk fel. A hasznos madaraink egyes fajtája, pl. az ökörszem, vörösbegy, sármany, rigó stb. szívesen keresi fel az ilyen rözsehalmazokat és fészkel benne.

A csemetekert csemetenevelésre alkalmatlan területeit az elmondottakhoz hasonló módon képeztük ki madárvédelmi remizeknek. A külső védőpásztát itt is díszcserjék adják, míg a belső, fészkelő helyeket adó törzsbokorzatot legnagyobb százalékban zöldjuhar, prunus és vöröstölgy szolgáltatja. Az összes madárvédelmi ültetvények, de legfőképpen a csemetekert hosszában és szélességében végigfutó nagyobb remizek egyuttal szélfogó pásztákkul is szolgálnak. Ez utóbbiakat ezért nagyobb magasságra is engedjük fel és a nyesésénél is figyelmet fordítunk szélfogó hivatására. Az uralkodó északnyugati és déli szeleknek megkötése nemcsak a madarak megtelepítésének volt az egyik főkövetelménye, hanem a csemetenevelésnél is elsőrendű fontossággal bírt. A csemetekert kitettsége miatt a máskülönbben is erős és gyakori soproni szelek itten már csaknem viharszámba mennek, és a csemeték leveleinek összezúzásával állandó szélkárokat okoznak és amellet a csemetekert talaját oly mértékben kiszáraitják és elcserepesítik, hogy abba rendszeres öntözés nélküli csemetenevelés csaknem lehetetlen. Mivel pedig a csemetekert kútja nem bírja fedezni az egész 12 és fél hold vízszükségletét, de máskülönbben is az állandó öntözés és az ezzel járó gyakori porhanyítás költségei is meghaladnák hitelkeretünket, vált szükségessé madárvédelmi ültetvényekkel kapcsolatos szélfogó pászták létesítése. Az uralkodó északnyugati szél megkötése céljából még a csemetekertet ezen oldalról határoló katonai gyakorlótéren is kénytelen voltunk egy 10 m széles és a csemetekert egész szélességét átfogó, leginkább kanadai nyárból álló szélfogó övet létesíteni. A szeleknek ilyen módon való megkötése mellett minden reményünk meglehet arra, hogy a szélcsendet kedvelő hasznos madárfajták a csemetekertben megtelepednek és abban állandó otthonra találnak.

A bokorlakó madarak fészkelőhelyének biztosítása mellett azonban sokkal nagyobb fontossággal bírtak az odulakó madarak megtelepítése és fészkelő helyeik biztosítása. A rovarok elleni küzdelemben a cinegék, különösen a szén-kék és barátcinege áll az első helyen. Míg a többi rovarevő madaraink, a légykapók, poszátok stb. télire meleg vidékre menekülnek, addig a cinege a telet nálunk tölti és örökös éhségtől üzve, fáradhatatlanul pusztítja a rovarok mindenféle alakját. Mivel a cinegék és velök együtt számos más hasznos madár élete az odvas fához van kötve, ezért megtelepítésük és fészkelőhelyeik

biztosítása miatt úgy a csemetekert kerítése mellett végighúzódo madárvédelmi sövényekben, mint a többi madárvédelmi remizekben, mesterséges fészekodukat helyeztünk el. A műodvakat kérésünkre a madártani intézet bocsátotta díjtalanul rendelkezésünkre, melyeket a csemetekertben lévő fák törzsére, a kerítésoszlopokra, de legnagyobb részben a madárvédelmi ültetvényekbe felállított erős fenyőoszlopokra helyeztünk el. Elhelyezési magassága $\frac{1}{2}$ m-től 3 m-ig váltakozik. Az oduk elhelyezésénél nagy gondot fordítottunk arra, hogy ezek szilárdan álljanak és röppnyílásuk délkeletre tekintsen. Mozgó, labilisan álló odukat ugyanis a madarak elkerülik. Az oduk egy része már az első évbe benépesült cinkékkal, légykapókkal, sőt az egyikben egy nyaktekerespár is költött. Az aduknak a ragadozók, főleg a macskák elleni megvéde miatt, az oszlopokra egy 30 cm széles pléhgallért szegeltünk fel.

Mivel az odulakó madaraink egyes fajtája, a műodvakon kívül még előszeretettel keresi fel a házak, kerítésfalak, oszlopok köréseit, azért a csemetekerthez tartozó gazdasági épületek déli és keleti oldal-falain mesterséges téglalüregeket képeztünk ki. Az üregeket két fél-tégla eltávolításával nyertük és nyílását a tisztogatási lehetőségek miatt kihúzható deszkabetéttel zártuk el. A deszka felső részén 4×6 cm-es röppnyílást vágtunk ki. A falüregeket $\frac{1}{2}$ m-től az ereszig különböző magasságba elszórtan helyeztünk el. Cinegék ugyanis szívesebben költenek a mélyebben fekvő odukban, míg légykapók, rozsdafarkok stb. inkább az eresz közelébe fekvő nyílásokat keresik fel. Az épületeknek téglarésekkel felszerelt falfelületeit ampelopszisszal futtattuk be.

A hasznos madarak megtelepítésének további eszköze a rendszeres, állandó téli etetés. Nagyon fontos ugyanis, hogy a rovarirtás szempontjából leghasznosabb madarunknak, a cinegéknek kitelelését biztosítjuk. Erős teleken a nagy hőtömegek vagy jégkéreg minden megélhetési lehetőséget elzár a madarak elől és biztos pusztulásukat okozza. Innen van az, hogy nagy szaporasága dacára, egy-egy kemény tél után tavaszra alig marad belőlük valami. Hasznos madaraink megtelepítésének és helyhez való szoktatásának különben is a téli etetés a leghatásosabb eszköze, mellyel a környék összes madarait összegyűjthetjük és ha az etetés mellett még műodvak segítségével éjjeli menedékhelyet is biztosítunk számukra, akkor biztosra vehetjük ezeknek etetőhelyeink közelében való állandó megtelepedését.

A madarak rendszeres etetését csak a múlt év telén kezdtük meg, amikor a csemetekertben e célra nevelt napraforgó- és tökmagból elegendő táplálék állott rendelkezésünkre. Az etetési célokra „Berlepsch-rendszerű” etetőket készítettünk, mégpedig két galambducetetőt, egy sátoros- és egy ereszes-etetőt. Ezeken kívül még ablaketetőket, valamint kísérleti célokból különböző lebegő- és süveg-etetőket is használunk. Az uralkodó erős szelekre való tekintettel az etetőket megosztva, az uralkodó szélirányra merőlegesen fekvő és ezáltal szélfogó

szerepet betöltő gazdasági épület mindkét oldalán állítottuk fel. E kettős felállítás célja az volt, hogy madaraink a legnagyobb viharban is szélszélű helyet és táplálékot találjanak. Eredménye feltűnő is volt. Déli szelek esetén az etetőkhöz járó összes madár az épület északi oldalán lévő parkozott udvarban felállított etetőkhöz húzódott, viszont északnyugati szél esetén az épület déli felén elhelyezett etetőket keresték fel. A galambducetetőknél főképp a cinegék és csuszákák, míg az etetőereszeknek a pintyék, sármányok és búbospacsirták voltak az állandó vendégei. Az etetésül szolgáló napraforgó-, tök- és kendermagot olvasztott marhafaggyúval kevertük össze, mely kihülés után megkeményedve, mint „madárkalács” került az etetőkbe. A magvaknak ilyen módon való elkészítésével, a cinegék szokásos pazarlását próbáltuk megakadályozni, ami sikerült is, mert a faggyúval összekötött magvakból a cinkék csak annyit csipegettek, amennyire ép szükségük volt és magvakra tapadó foggyúból még a szükséges zsíradékot is megkapták. Az etetőereszek vendégei részére ocsut, pelyvát és a csürök fűmagdús szénatörmelékét használtuk fel. Az etetők közelében elhelyezett fészekodvakkal pedig, az etetőre járt madarak éjjeli menedékhelyét biztosítottuk.

A madárvédelmi mintatelepünk berendezésének még egy igen lényeges alkotórészét, a csetetekert parkozott udvarában lévő alpinétum sziklái között elhelyezett mesterséges madáritató és fürdőhelyek képezik. A madarak helyhez való szoktatásának és állandó megtelepítésének nagyon fontos követelménye az, hogy a madarak mindenkor friss vízhez jussanak. Különösen fontossággal bír ez a csetetekertünkben, hol a madarak több km távolságra találnak csak ivóvizet. Az itató- és fürdőhelyeket a csetetekert kútja mellett végighúzó alpinétumban három hegyítő alakjában helyeztük el, mely vizét a kút csurgójából nyeri. A kút használatkor lefolyó víz egy kis hegyipatakon át jut a 3 különböző mélységben fekvő medencébe. Ezen berendezéssel minden gond nélkül, szinte automatikusan töltődnek fel a tavak állandó friss vízzel.

A hasznos madarak megtelepítésének utolsó eszköze az általános madárvédelem. Csetetekertünkben ez a verébkérdésben összpontosul, mert a kertnek lakóhelyektől távoli fekvése miatt kóbormacskáktól nincs mit tartanunk. A verébprobléma ellenben már nagyobb gondot okoz. A csetetekert közvetlen szomszédságában lévő brandmajori gazdaság a verebeknek olyan tömegét neveli, melyek miatt állandó készenlétben kellett lennünk. Védekezésünknek legjobban bevált eszköze a verébfejek és verébtójás után fizetett jutalmak, a verébfogó cserépoduk használata és az állandó flóbertezés. Mindhárom eszköz segítségével ma már annyira megritkítottuk a csetetekert verébállományát, hogy a meglévők már a hasznos madarak megtelepítése szempontjából alig jönnek számításba.

Ijjász Ervin.

A szegedi m. kir. Alföldi Mezőgazdasági Intézet új szervezeti beosztása. A m. kir. földművelésügyi minisztérium fennhatósága alá tartozó mezőgazdasági szakintézmények legfelső tagozatához tartozó tudományos és kísérletügyi intézményeket Szegeden négy önálló mezőgazdasági kísérleti állomás képviseli, melyek együttvéve alkotják, közös név alatt, a m. kir. Alföldi Mezőgazdasági Intézetet. Ezek: a m. kir. Kender-Lentermelési és Olajnövény-kísérleti, a m. kir. Növénytermelési, a m. kir. Talajtani és Agrochemiai és a m. kir. Mezőgazd. Vegy-kísérleti és Paprikakísérleti állomás.

Annak ellenére, hogy a négy kísérleti állomás külön-külön vezetés alatt, mind szakmabeli felelősség, mind pedig költségellátás és felhasználás szempontjából kezdettől fogva teljes önállósággal bírt és közvetlenül a minisztérium kísérletügyi osztályának tartozott felelősséggel, tehát sohasem volt osztály-jellege: mégis 1924-től, a m. kir. Alföldi Mezőgazdasági Intézet alapításától 1931-ig a rangban legidősebb állomásvezető, mint igazgató állt a négy külön kísérleti állomásból összetevődött intézet élén, melyek közül kettő új alapítás, kettő pedig már korábban is önálló kísérleti állomás volt.

Ez a státus 1931. július 1-én megszűnt, s a négy kísérleti állomás vezetői új szervezeti szabályzat kidolgozására kaptak felhívást; addig is az igazgatói teendők ideiglenes ellátására az állomásvezetők rangban legidősebbike nyert megbízatást.

Az új szervezeti szabályzattervezet az egyes állomások önállóságának épségben tartása mellett a közös ügyek intézésére a négy állomás vezetőjéből álló igazgatótanácsot javasolt. Az igazgatótanács tagjai sorából tanácsvezetőt jelöl ki, aki a tanácsban elnököl, annak határozatait végrehajtja és az intézet egészét kifelé a tanács határozatai szellemében képviseli. A tanácsvezetői tisztség két évig tart és szolgálati rang szerint megállapított sorrendben minden egyes állomásvezetőre rákerül.

A földmív. miniszter f. évi március 14-én kelt 11607—VII. 2. 1933. számú rendeletével most hagyta jóvá a fentebb vázolt új Szervezeti Szabályzat-tervezetet, melynek alapján az intézet igazgatótanácsa első tanácsvezetőül az 1933. évi július 1-étől kezdődő két évre Csókás Gyula dr. kir. fővegyszerész, a m. kir. Kender-Lentermelési és Olajnövénykísérleti állomás vezetőjét jelölte ki.

Az Alföldfásító kegyeletes emlékezete. Június hó 18-án déli ½1 óraker kegyeletes emlékleleplezési ünnepély folyt le Szeged thj. város belvárosi temetőjében: *Varasányi Vedres István* mérnök, Szeged város egykori földmérője síremlékének leleplezése.

Vedres István mérnök született Szegeden 1765 szeptember hó 22-én. 1786-tól Szegeden mint városi hites földmérő működött és 1821-ben vonult nyugalomba. 1826-ban „varasányi” előnévvel magyar nemességet kapott. Nagy irodalmi tevékenységet fejtett ki és

közgazdasági műveivel előfutára volt gróf Széchenyi Istvánnak. Irodalmi munkái: „A Tiszát a Dunával összekapcsoló új hajózható csatorna iránti értekezés” (1805); „A sivány homokság használatása”. „Túl a tiszai nagyobb árvizek eltéríthetőségéről egy-két szó” (1830). Ezekon kívül írt költeményeket, színdarabot, nyelvészeti és közgazdasági munkákat. Meghalt Szegeden 1830 november hó 4-ikén.

„A Magyar Mérnök és Építészegylet” szegedi osztálya Raffay Sándor mérnök, ny. MÁV főfelügyelő indítványára a „Dugonits Társaság”-gal karöltve Vedres István és nejének a szegedi r. k. belvárosi temető rendezése alkalmával kiásott hamvait egy, a róm. kath. egyházközség által adományozott díszsírhelyen helyezte el és a régi kereszt felhasználásával síremléket állított Szeged e nagy fiának. A téglát, köveket és a vasrácsot Szeged város adta a síremlékhez. A kegyeletes ünnepélyen az egyházi besztertelés után a „Dugonits Társaság” elnöke, dr. Szalay József és a „Magyar Mérnök és Építészegylet” szegedi osztályának elnöke, dr. Veress Gábor m. kir. kormányfőtanácsos tartották meg emlékbeszédeiket. Azután a „Dugonits Társaság” csokrot, a „Magyar Mérnök és Építészegylet” szegedi osztálya, valamint Szeged thj. város, Szeged thj. város mérnöki hivatala, melyek testületileg vettek részt a kegyeletes ünnepségen és Vedres István leszármazottjai helyezték el koszorúikat a síremléken.

Miután Varasányi Vedres István nemcsak írásban propagálta az Alföld fásítását, de Szeged város homokjainak fásítását tényleg is eszközölte — az erdészet ez úton is áldoz kegyelettel ezen nagytudású, sokoldalú és agilis férfi emlékének, ki még gróf Széchenyi István előtt hirdette az Alföld fásításának szükségességét és azt végrehajtani is kezdte.

Matusovits Péter.

A m. kir. Technologiai és Anyagvizsgáló Intézet 50 éves.
A m. kir. Technologiai és Anyagvizsgáló Intézet f. évi június hó 24-én töltötte be fennállásának ötvenedik évét. Az ország ipari, műszaki, mérnöki testületei pedig június hó 30-án ülték meg jubileumát.

Az intézet alapításakor a Technologiai Iparmúzeum nevet kapta dr. Hegedüs Lajos Candid akkori vallás- és közoktatásügyi miniszteri tanácsos első javaslatára szerint, a Technologiai Iparmúzeumot egyelőre csak egy szakma fejlesztésére óhajtották szentelni és ez, tekintettel az akkori Nagymagyarország 15 millió katasztrális hold erdőterületére, a faipari szakma lett volna.

A megalakulást megelőző tárgyalások azonban a múzeum működési körébe a faiparon kívül a fém- és gyáripárt is bekapcsolták. A múzeum fennállásának java idején hű is maradt az első alapítógondolathoz és munkájának tetemes részét szentelte a faiparok felvirágoztatásának.

Az eredeti technológiai muzeális gyűjtemény tárgyai nagyrésze az akkoriban modern faipari termékekből állott és azok előállításakor követendő munkamenetet szemléltetően helyezte az érdeklődő iparosok elé, nem feledkezett meg a különleges gyártási eljárások szerszámainak és famegmunkáló gépeinek bemutatásáról sem.

Könyvtárában a világirodalomnak faiparra vonatkozó legújabb művei nyilvános olvasótermei látogatóinak állandó rendelkezéseire állottak, ismertető előadásai s állandó faipari szaktanfolyamai pedig a nappal kenyérkeresettel elfoglalt, tanulni vágyó iparosok szaktudását növelték és ezzel keresőképességüket is fejlesztették. A váltakozó és különleges szakmák keretén belül rendezett technológiai kiállítások közül faiparit is rendeztek és megismertették ezek kapcsán azokat a segédanyagokat, eszközöket és eljárásokat, amely az erdészet nyerstermékének, a faanyagának minél nemesebbé, jobbá-tételét célozták.

Idők folyamán, különösen a háború után, midőn erdőterületünk zöme idegen uralom alá került, az intézet eredeti nagy feladata — a faipar erős fejlesztése az ipar újabb fejlődési irányai következtében hajdani nagy jelentőségéből már a nyersanyag hiánya miatt is más feladatok javára veszített jelentőségéből.

Az intézet újabb munkái közül közvetlenül az erdőgazdaságot érdeklő körből, a fafűtésű kályhák — főleg cserép- és fűrészpor-kályhák — gazdaságos tüzelésének vizsgálata és újabb fagáz-generátorok kísérleti tanulmányozása emelendők ki.

Az erdészetet az intézet lőfegyvervizsgáló állomása különösen érdekli. Arra törekszik az intézet, hogy minden vadászember saját maga próbálhassa ki fegyverét és az állomást vezető mérnök és fegyvermester útmutatása szerint maga állapíthassa meg annak tulajdonságait, mint pl. szórását stb. maga kísérletezhesse ki fegyverébe legelőnyösebben használható töltényekbe való lőpor-minőséget és annak adagolását. Különösen fontosnak látszik ez, ha a vadász füstös lőporra méretezett fegyverébe gyérfüstű lőporból akar megfelelő töltényeket készíttetni, amelyek a fegyvert nem veszik igénybe, viszont a vadászt a füstös lőpor kellemetlen hatásától mentesítik.

Egyesületünket az intézetnek f. é. június hó 30-án tartott jubileumán a miskolci ülésen volt Biró Zoltán ügyvezető megbízásából Lengyel Sándor főerdőtanácsos képviselte.

Az ünnepi ülésen a BSZKRT énekára himnusza elhangozván, Kelemen Móricnak, a rendezőbizottság elnökének az intézet működését nagy általánosságban méltató tartalmas megnyitója után a kereskedelemügyi m. kir. miniszter nevében Tóry Gergely h.-államtitkár üdvözölte.

Üdvözlő beszédében az intézetnek a mai erős magyar ipar fejlesztése körül kifejtett tevékenységét jellemezte és körvonalazta a

jövőben megoldásra váró feladatok határirányait. Majd Ordódy János miniszteri tanácsos, az intézet igazgatója ismertette az ünnepi ülés előtt röviden az intézet történetét.

Az alapítást kezdeményező Országos Iparegyesület elnöke, Tolnay Kornél ny. államtitkár, MÁV elnökigazgató pillant vissza az intézet multjára és az alapítói még ma is érvényes eszméit idézi fel.

A Magyar Gyártás nevében Láng Gusztáv, a Magyar Gyártás iparosok Orsz. Szövetségének alelnöke, a Magyar Vasművek és Gépgyárak Orsz. Egyesületének elnöke méltatta az intézetnek a gyártás érdekében kifejlesztett működését, ami különösen a motor-és fűtési kérdésekben korszakot alkotó.

A Magyar Mérnöktestületek és a Magyar Anyagvizsgálók Egyesülete képviselőjében dr. Michailich Győző műegyetemi ny. r. tanár köszöntötte az intézetet az 50 éves mérnöki munka és annak eredményei megbecsüléseképpen.

Dr. Dobsa László, az Ipartestületek Országos Központja igazgatója az intézetnek a magyar kézműipar fejlesztése körül kifejtett munkásságát ismertette, mint amilyen az előadások, tanfolyamok, kiállítások rendezése, gépsegélyezés, szaktanácsadás stb. volt, végül a Technológiai Könyvtár Barátainak Egyesülete megbízásából Latinák Jenő gyáros emlékezett meg a Könyvtárnak, mint az egyetlen magyar nyilvános műszaki könyvtárnak fontosságáról és hívta fel az egész ország figyelmét, annak nagyobb irányú fejlesztésére.

Az üdvözlőbeszédre a kereskedelmiügyi minisztérium részéről Feyér Gyula miniszteri tanácsos válaszolt.

Az elnöki zárszó után a BSzKRT énekkara nagyhatású Szózata után az ünnepi ülés véget ért.

S. A.

A Budapesti Mérnöki Kamara jelentése az 1932. évi működéséről. A Budapesti Mérnöki Kamara 1932. évi működéséről szóló jelentését június hó folyamán tette közzé. A kereskedelemügyi miniszter úrhoz intézett jelentés a kormány Trianon revíziója ügyében elfoglalt álláspontjának ismertetése, valamint gróf Apponyi Albert elhalálozásáról való megemlékezés után az I. fejezetben mindenekelőtt a mérnöki kar általános helyzetével foglalkozik.

A jelentés szerint az egész világot megrázkódtató gazdasági válság a szellemi élet homlokterébe állította a válság okainak és orvoslása módjainak a kutatását. A kutatók között számosan a technika fejlődésében, a gépek alkalmazásában vélik a gazdasági bajok forrását megtalálni. A Kamara meggyőződése szerint nem a gépekben és a technikában van a hiba, hanem a gazdasági és hitelélet, a termelés és

a forgalom szervezetében és a szervezetek működését irányító és szabályozó jogviszonyokban. Az utóbbiak fejlődése késett el a technika fejlődéséhez képest, ezért pedig nem lehet sem a gépeket, sem pedig a gazdaságos termelésre törekvő technikusokat hibáztatni. Ennek azok a gátlások az okai, amelyek a törvényhozást világszerte megakadályozták a szükséges intézkedések megtételében és oka ezen a téren várható szükségletek kellő időben való felismerésének hiánya.

Ezeket az okokat, illetőleg hiányokat sürgősen ki kell küszöbölni, mert különben teljes összeomlás következhetik be.

A jelentés az erkölcsi és gazdasági tényezők ismertetése után a mérnöki karnak a magyar gyáripárban való elhelyezését, a mérnöki általános munkahiány kérdését, továbbá a mérnöki munkaalkalmakat a mezőgazdaságban, a kis- és középiparban, a mérnöki állásközvetítés ügyét, mérnökeinknek a külföldön való elhelyezkedési lehetőségét, a mérnökök elhelyezésénél jelentkező korhatárbeli korlátozásokat és a tervező és tanácsadó magánmérnöki mozgalmat tárgyalja.

A jelentés II-ik fejezete a magánmérnöki problémákat vizsgálja meg és egyben tájékoztatja az olvasót a Mérnöki Kamarának a kérdések felőli álláspontjáról. A II-ik fejezet közelebbről a mérnöki hivatalok tervező tevékenységét, a közalkalmazásban álló mérnökök magánmunkáit, a mérnöki megbízások szakonként elválasztva történő kiadását, a fenntartott mérnöki munkák ügyállását, a mérnöki munkák díj-szabását, továbbá a közmunkák műszaki felülvizsgálását, a magánvállalkozás terén működő mérnökök teljesen kilátástalan helyzetét, a közszolgálatban álló mérnöki képzettséggel nem bíró egyének műszaki magánmunkáit és a mérnöki keresetek adókérdéseit tárgyalja.

A jelentés III-ik fejezete a közszolgálatban álló mérnökök külön szervezkedési kérdéseivel, valamint az ismételt illetményesökkentések következtében beállott súlyos helyzetével foglalkozik.

A IV-ik fejezet a magánalkalmazásban álló mérnökök aktuális problémáit tárgyalja. Az általános és elvi szempontok részletezése után néhány találó adattal megvilágítja a mérnöki irodákban alkalmazott kartársak nagyon is szomorú helyzetét. Rámutat többek között arra is a Mérnöki Kamara, hogy az idegen honos szakmunkaerők nagy számban való alkalmazása egyik legnagyobb sérelme a magyar mérnökségnek. A Mérnöki Kamara egyébként a magyar mérnökség érdekében megindított akciója eredményeképpen gyökeres változást remél e téren.

A jelentés V-ik fejezete a mérnöki társadalmi mozgalmakat ismerteti. A mozgalmak közül említést érdemel az 1931. évi Magyar Országos Mérnök-kongresszus végrehajtóbizottságának munkája, mely még ma sem nyert teljes befejezést. Nagy érdeklődés fogadta az 1932. évi Országos Mérnök-nagygyűlést. A nagygyűlés, amelyen valamennyi mérnöki társadalmi egyesület résztvett, 36 javaslatot emelt határozattá és azok felhasználásával összesen 76 előterjesztést tett. Az előterjesz-

tett kérelmek nagy része, bár a Kamara azok elintézését állandóan sürgeti, még mindig elintézetlen. A jelentés egyébként részletesen felsorolja az Országos Mérnök-nagygyűlésen hozott határozatokat. A társadalmi mozgalmak között megemlíti az állástalan diplomások országos intézőbizottsága mérnökcsoportjának, továbbá a „Hogyan építsünk?”-kiállítás és építési tanácsadó működését és beszámol az egyesületi életről is.

A Mérnökök Önkormányzata című VI. fejezetében beszámol a Mérnöki Tanács működéséről, a Mérnöki Kamara könyvtáráról, a vidéki kamarai tagok mozgalmáról, a kamarai tisztújításról, a Budapesti Mérnöki Kamara közleményeinek önálló lapként való megjelenéséről, a fegyelmi bíraskodás működéséről, a kamarai állandó választott-bírószág létesítéséről, a Kamara gazdasági helyzetéről, a kamarai segítőalapról és a dr. Zielinski Szilárd-alap létesítéséről.

A VII. fejezet a Mérnöki Kamara, illetőleg a mérnöki kar képviselőjét ismerteti a törvényhozás és a törvényhatóságok testületeiben. A Mérnöki Kamarát 1937 végéig az országgyűlés felsőházában Varsányi Emil és Höepfner Guidó, 1942 végéig képviseli. Póttag: Dalmady Ödön. A képviselőházban 9 mérnök képviseli a Kamarát.

A VIII. fejezet a Budapesti Mérnöki Kamara tevékenységét tárgyalja. E fejezetben megemlékezik a Kamara a nemzeti munkatervről, melyet a legnagyobb odaadással támogat. A Kamara a közigazgatási reform és a köztisztviselői minősítés kérdésében ismételten előterjesztéssel fordult a kormányhoz, de eredményt, sajnos, mindezideig elérni nem tudott. A Kamara a Műegyetem tervezete értelmében kívánja a kérdés rendezését.

A Mérnöki Kamara erősen bízik a mértékadó helyen tett ama kijelentésben, hogy a minősítési reform külön törvényalkotás tárgya lesz s abban közérdekű törekvései mégis csak érvényesülni fognak.

Az építőipari törvénnyel kapcsolatos nagyfontosságú tárgyalások anyagának részletes ismertetése után a magas-építkezések tervei és ipari végrehajtásának hatályosabb ellenőrzése és hites mérnöki intézmény létesítése ügyében, valamint a zugirásatról szóló törvénytervezet módosítása iránt tett lépéseket ismerteti.

Ugyancsak sürgette a Kamara az új erdőtvény megalkotását is. A jelentés maga szösz szerint a következőképpen szól:

„Az erdőgazdasági tevékenység az áldatlan közgazdasági viszonyok folytán tovább hanyatlik. A fahasználatok mérve ugyan emelkedett s ezzel a fatermékek külkereskedelmi mérlege is javult, de ugyanakkor a fakészletek (az erdők tőkevagyon) újra lényegesen apadtak s az általános erdőgazdasági helyzet, erdőfenntartási szempontból, romlott. A romlás annál súlyosabb, mert az állam Alföld-fásítási tevékenysége minimálisra csökkent. De hozzájárult ehhez az a körülmény is, hogy az erdőhivatali kerületek összevonásával a produktív erdőgazda-

sági munkát végző legalsó adminisztratív szervek száma újból apadt. Ez az apasztás és az utazások korlátozásával lazított erdőfelügyeleti tevékenység súlyosan érinti az erdőfenntartási érdekeket, most, amikor éppen a rendkívüli fahasználatok szaporodása a magánerdőgazdaságok fokozottabb ellenőrzését annyira szükségessé teszik. Ez okból szinte elodázhatatlan a rendszeres erdőgazdaságot biztosító üzemtervezésű kezelés oly mérvű kiterjesztése, amelyet az 1929-ik évben Kamaránk részéről már letárgyalt erdőtervezet kíván megvalósítani. Az új erdőtervezetnek Kamaránk által állandóan 1930-ik év óta sürgetett letárgyalása és törvényerőre emelése közérdekből tovább nem odázható: a Mérnöki Kamara ismételten kéri annak mielőbb a törvényhozás elé terjesztését. Egyben köszönetét fejezi ki, amiért kérelmére a miniszterelnök úr az erdőtervezet megalkotásának szükségességére a földművelésügyi miniszter úr figyelmét felhívni szíves volt."

Ugyancsak foglalkozott a Kamara a gabona cséplésének ellenőrzéséről szóló törvénytervezettel, az 1923-ik XVII-ik t.-c. 3. §-a (9.) bekezdésének technikai szakkérdésekben, bíróságok előtti szakértői működésre való jogosultság szabályozásának, továbbá a Közszállítási Szabályzat módosításának kérdéséről, a villamosságügyi törvény végrehajtási utasításával, a közúti törzskönyvezési mérnöki megbízások ügyével, a mérgező gázzal, vagy gőzzel való kártévírtás szabályozásának, a mérnökök tejjipari elhelyezkedésének, a birtokrendező mérnöki cím rendszeresítésének és a bíróságok számára adott kamarai vélemények peres- és büntetőügyekben a Kamara által megnevezett szakértők kérdéseivel, s részletesen ismertette e kérdések érdekében tett előterjesztéseit.

A jelentés továbbá a Kamara közigazgatási tevékenységével is foglalkozik. E keretben ismerteti a racionalizálás, a közintézmények szervezése, a városi és községi mérnöki állások megszüntetése, a víztársulati mérnöki állások betöltése, továbbá a tervpályázatok kiírása ügyében elfoglalt álláspontját és e kérdések rendezése érdekében tett intézkedéseit, s ugyancsak itt foglalkozik a községek villamosításánál szakértői mérnök alkalmazásának, továbbá a hites könyvvizsgáló intézménye és a Műegyetem közigazgatási osztályának, a tüzelőbeszerzés és felhasználás szakszerű ellenőrzésének, az építési és beruházási tevékenység fellendítése és ipari munkaalkalmak teremtésének, valamint a földmérési ügyek és az ipari tanoncoktatás rendezésének kérdésével és a technikai és ehhez közel álló és jellegű könyvtárak és szakkönyvtárak ügyével.

Végül foglalkozik a kamarai jelentés a Kamara belső tevékenységének ismertetése keretében a Kamara által vezetett nyilvántartásokkal, a mérnöki címvédelem kérdésével, a tagmozgalommal, amelyből megállapítható, hogy a Kamarának 1932. év végével összesen 4411 tagja volt. Ezek között volt 299 erdőmérnök. Az egyéb nem mérnöki nyilvántartások, belső nyilvántartások, ülések és értekezletek, ügyvitel

és ügyszakmunka s ügykezelés ismertetésével záródik a terjedelmes, a mérnöki munkakör minden ágazatára kiterjedő jelentés.

Örömmel állapítjuk meg a jelentésből, hogy a Kamara szakunk jogos kívánságait mindenkor magáévá tette és a legnagyobb odaadással védte az erdőmérnöki kar érdekeit.

Megjelent „Egyszerű Fahidak Számítása” című litographia *Modrovich* Ferenc főiskolai tanár előadásai alapján, *Rikly* István tanársegéd összeállításában. Az 55 oldal terjedelmű munka a fahidak és az egyszerű vasgerenda-híd szerkezetét, számítási elveit, a tervezéshez és építéshez szükséges táblázatokat tartalmazza. Felöleli az egyszerű gerendatartós, ékelt-gerendatartós, fogazott-gerendatartós, egyszerű függesztő- és feszítőműves, valamint a kettős feszítő- és függesztő műves fahidak és az egyszerű vasgerenda híd számítását. A tartók dimenzionálását grafikus eljárással és számítással, egy-egy példa kidolgozása mellett, közúti és vasúti hidakra mutatja be. A különböző szerkezetű hidakra részletes tervrajzokat közöl.

A csinos kiállítású és könnyen áttekinthető, számos ábrával illusztrált füzetet a gyakorlatban működő kollégák idevágó problémáik megoldásánál célszerűen használhatják. Kapható: *Rikly* István tanársegédnél (Sopron, Főiskola) 4.50 pengőért. P. A.

VALTOZÁSOK ÉS KITÜNTETÉSEK AZ ERDÉSZETI SZOLGÁLAT KÖRÉBŐL

A magyar királyi földművelésügyi miniszter előterjesztésére az állami erdőmérnökök összesített személyzeti létszámában *Irinyi Aurél*, *Létz Lajos* és *Krause Dezső* főerdőtanácsosoknak a miniszteri tanácsosi címet, *Cseleji József* erdőtanácsosnak a főerdőtanácsosi címet és jelleget, *Baumann Béla*, *Balás Emil* és *Héjj János* István erdőtanácsosoknak a főerdőtanácsosi címet, báró *Marschall Ernő* és *Lotterhof Márton* főerdőmérnököknek az erdőtanácsosi címet, *Tóber Samu* és *Nagy Zoltán* főerdőmérnököknek az erdőtanácsosi címet és jelleget, végül *Neumann István* és *Dercsényi István* erdőmérnököknek a főerdőmérnöki címet és jelleget adományozom.

Kelt, Budapesten, 1933. évi június hó 29. napján.

Horthy s. k.

Dr. Kállay Miklós s. k.

*

A magyar királyi földművelésügyi miniszter előterjesztésére nyugalombahelyezésük alkalmából *Vidos Miklós* és *Becker Róbert* főerdőtanácsosoknak a miniszteri tanácsosi címet adományozom.

Kelt Budapesten, 1933. évi június 18. napján.

Horthy s. k.

Dr. Kállay Miklós s. k.